

PINKSTEREN IS OM TE EVANGELISEREN

Jaap Borst mhm.

In 1972 raakte pater Jaap Borst m.h.m. betrokken bij de charismatische vernieuwing die toen net in India begon. De Katholieke Charismatische Vernieuwing (KCV) in India vierde in 1997 haar zilveren jubileum en vroeg pater Borst zijn getuigenis voor Charisindia, Bombay, te schrijven. Hieronder treft u de vertaling.

Jim Borst, zoals hij daar heet, woont en werkt in Kashmir, een vallei tussen de bergketens van de Himalaya, 40 bij 200 km groot. Er wonen 4,5 miljoen mensen, merendeels moslims.

Kashmir wordt door India bestuurd, maar door Pakistan opgeëist. Verschillende groepen voeren een soort guerilla-oorlog tegen het Indiase leger, dat overweldigend aanwezig is. Maar de bevolking is heel open, met diepe gevoelens voor religie. Onbekenden spreken Jaap zomaar op straat aan, stellen hem vragen over Jezus, over de Bijbel. Men denkt na, men zoekt. Zo schreef Jaaps broer, nadat hij er geweest was.

STROOTJES IN DE WIND

Ik kreeg interesse voor de charismatische vernieuwing in 1972. Eén strootje in de wind was het lezen van een boek over gebedsgenezing 'Het vergeten talent' (Cameron-Peddie). Ik had toen een volledige baan als leraar op een missieschool in Kashmir, en ik dacht: Als we leefden zoals Jezus heeft gezegd (Marcus 16,17-18), dan zouden zelfs moslims het evangelie aannemen. En ik ontdekte opnieuw de genezingsgebeden ('bezoek de zieken') in mijn Romeins Rituale, dat sinds mijn priesterwijding ongebruikt op mijn boekenplank stond!

Weer een 'strootje in de wind' was het ontdekken van de heilige Geest als een levende werkelijkheid, in tegenstelling tot een theologisch begrip. Dat gebeurde op zo'n stille wijze dat ik het bijna niet gemerkt had. Toen ik

na de heilige Mis in de kerk naar school terugging had ik na de heilige Communie een licht gevoel *dat opsteeg uit mijn hart* - en daar was plots het herkennen: dit is het levende water dat *opwelt van binnen*, dat Jezus beloofd had aan degenen die in Hem geloven: Hij sprak van de heilige Geest (vgl. Johannes 7,37-39). Vanaf dat ogenblik was het gedaan met mijn eenzijdig intellectualisme. Om met een uitdrukking van de 'Philokalia' te spreken: mijn verstand daalde neer in mijn hart.

Toen werd ons wat drukwerk over 'katholieke pinkstermensen' vanuit de Verenigde Staten en Groot-Brittannië toegestuurd en ik herkende de gelijkenis tussen de 'doop in de Geest' en de ingestorte genade-ervaring van contemplatieven en mystici: een meer directe bewustwording van de werkelijkheid en inwonende aanwezigheid van de Heer en van zijn genadewerking in ons leven. En dáárnaar had mijn hart juist honger en dorst!

KATHOLIEKE WORTELS VAN GENADE

Voordat ik vertel wat er in 1972-73 gebeurde moet ik naar het begin teruggaan omdat ik de charismatische vernieuwing in de context van mijn katholieke opvoeding en mijn roeping als missionaris ervaren heb.

Het begon toen ik in de tweede klas van de lagere school zat. We werden op onze eerste heilige communie voorbereid. Ik begreep wat we leerden: dat Jezus zelf in ons hart komt als we de heilige communie ontvangen (vgl. Johannes 6,56). Ik geloofde; en heette Hem

welkom - ofschoon ik een beetje teleurgesteld was dat Hij niet hoorbaar tegen me sprak. Toen dacht ik: daar het werkelijk Jezus zelf is die in mijn hart komt, is de heilige communie het allerbelangrijkste voor mij. Ik wil Hem iedere dag van de week ontvangen - en de pastoor gaf me verlof daarvoor.

Ongeveer een jaar later, terwijl ik na de communie in de kerk bad, hoorde ik Hem zeggen (geestelijk, niet hoorbaar, maar zeer duidelijk) 'Als ik je vraag om naar de missie in verre landen te gaan om er het evangelie te brengen, zul je dan gaan?'

Die vraag hoorde ik niet graag. Ik had gehoord dat het leven van een missionaris erg gevaarlijk is (leeuwen, slangen, krokodillen, tropische ziekten) en je gaat jong sterven! Maar hoe kon ik tegen Jezus 'nee' zeggen? Daar kon ik niet aan denken - en na een dag of twee zei ik dus 'ja'. Ik vertelde het verscheidene jaren tegen niemand, maar sinds die tijd heb ik nooit, tot op vandaag, één ogenblik aan mijn roeping kunnen twijfelen. Ik ben heel gelukkig geweest. Ik denk ook dat de kern van mijn roeping als missionaris dit is geweest: ervoor te werken dat anderen Jezus kunnen verwelkomen en in hun hart ontvangen. Niets anders is van belang. Daarvoor verlaten we ons thuis, onze familie, ons land, en werken dag en nacht, en verdragen moeilijkheden en tegenslagen...

GEDOOPT IN DE HEILIGE GEEST

In 1972-73 was ik lid van twee gebedsgroepen: een in Baramulla en een in Srinagar. In mijn honger en dorst vroeg ik over mij te bidden om de doop in de heilige Geest te ontvangen. Tijdens en na het gebed werd ik geen bijzondere ervaring of uitwerking gewaar, behalve van binnen dat gevoel van stromende vreugde en vrede die ik al eerder herkend had als het levende water dat uit iemands binnenste opwelt (vgl. Johannes 7,38). Maar, terug op school, waren er gedurende de volgende dagen twee duidelijke en blijvende uitwerkingen. Ten eerste merkte ik, zeer tot mijn verrassing, dat ik telkens weer tijdens en tussen mijn werk tot Jezus bad. Ik bad vanwege een 'ingestort' voortdurend bewustzijn van zijn levende

tegenwoordigheid. Geweldig! Deze werkelijkheid was zo kostbaar voor me dat ik die dag brak met een levenslange gewoonte verzonnen verhalen (avontuur, detectives) te lezen. 'Leid me van het onwerkelijke naar de Werkelijkheid'.

Ten tweede: terwijl ik aan het nadenken en plannen maken was voor de dagen en jaren die komen gingen, herinnerde Jezus me er direct aan: Je kunt dit nu niet meer in je eentje doen. Nu ben Ik je Heer, en Ik heb plannen voor je. Als jouw plannen met mijn plannen overeenstemmen, prima. Zo niet, dan moet je je overgeven aan mijn plannen.

Hoe waar! En voor de eerste keer van mijn leven als volwassene onderwierp ik me bewust aan Hem en aan zijn plannen in elk onderdeel van mijn leven. Een Copernicaanse omwenteling in het klein, maar heel echt.

Geleidelijk ontdekte ik nog een genade. Bij het werk in school en op het internaat werd ik gauw een beetje kwaad en liet dat anderen merken. Ik dacht dat dit goed was voor de discipline op school. Maar nu liet Jezus me berouw hebben over mijn kwaadheid: daardoor werd mijn gewaarwording van zijn aanwezigheid minder. Het duurde nog veel langer voordat mijn kwaadheid tot een minimum was teruggebracht, maar ik wist dat mijn hart ervan gezuiverd *moest* worden, als ik in zijn liefde en genade wilde groeien.

TONGENTAAL EN PROFETIE

En dan het spreken in tongen en andere charismatische gaven? Ik vroeg me af waarom deze mij niet te beurt vielen, daar ik erover gelezen had...

Zes maanden later, in maart 1973, bevond ik mij in de Nationale Gebedsscholing te Kristu Jyoti College in Bangalore. Daar ontmoette ik voor het eerst andere katholieke charismatici, in het bijzonder Minoo en Luz Maria Engeneer. Een kleine groep kwam verschillende keren voor gebed samen. Toen zij over mij baden hoorde ik Luz Maria in tongentaal bidden (hoe grappig!) - en toen *wist* ik dat ik op dezelfde manier kon bidden. Ik deed het gewoon, en van toen af aan accepteerde ik eenvoudig deze

ongewone manier van bidden vanuit het hart, en ik ondervond er de kracht van.

Daarmee samen kwam nog een belangrijke genade. Tijdens de Gebedsscholing spraken verscheidene mensen over de noodzaak om in India in gebed en meditatie tot een ervaring van God te komen. Maar in feite getuigde op dat ogenblik niemand dat hij deze ingestorte genade gekregen had. Toen kwam het plotseling in me op: ik zoek God niet langer - zoals in het verleden - omdat Hij *in* mijn hart is. Ofschoon het dagelijks leven zijn ups en downs kent is in wezen het bewustzijn van zijn aanwezigheid *in* mijn hart toch nooit weg geweest. Als ik daarover nadenk geloof ik dat ik liever zou sterven dan iets te doen dat Hem zou doen weggaan - als dat al mogelijk was.

Enige maanden later werd aan verscheidene leden van de gebedsgroep de gave van profetie geschonken. Profetie heeft geen betrekking op de toekomst. Het was gewoon de Heer die tot ons sprak: 'Mijn geluk en vreugde heb Ik jullie gegeven omdat jullie samen zijn... Ik heb jullie hart vervuld met mijn Geest... Ik ben de Heer, jullie Hoop. Wend je tot Mij in nederigheid... Als je je met open hart tot Mij wendt zal Ik het vullen met de overvloed van mijn liefde... Neem moedig de wederwaardigheden aan, want Ik ben het, de Heer, die ze zendt...'. Ik kreeg rillingen bij de gedachte dat de Heer inderdaad zó rechtstreeks tot ons zou spreken. Ik bestudeerde wat Sint Jan van het Kruis en Teresa van Avila (onder de term *locutio*) over profetie zeggen en legde mijn bevindingen voor aan pater M.M. Balanguer sj. voor. Toen hij voor een retraite in onze gemeenschap over kwam controleerde deze pater - op zijn specifieke manier - grondig deze gaven in iedereen, en bevond dat ze echt waren...

DE PINKSTERGAVE IS BEDOELD VOOR EVANGELISATIE

In 1975 kwam de Heer, in een profetie, enkele keren terug op zijn genade die aan het werk was in het hart van onze Moslimmensen in de Vallei. Het was het laatste wat ik verwachtte, maar langzamerhand groeide in mij de overtuiging dat Hij - vroeg of laat - mij zou

roepen om Hem bij dit werk te dienen. Dat zou zeventien jaar later zijn.

Nadat ik de school en de missie aan de paters Kapucijnen had overgedragen raakte ik bij het charismatisch retraitewerk betrokken, met pater Fio Mascarenhas sj, pater Marcellino ocd, pater Rufus Pereira, zuster Mary Usha snc - tot ik in april 1992, toen ik op Witte Donderdag in de Baramullakerk aan het bidden was, de Heer hoorde zeggen (in de geest; niet hoorbaar): 'De tijd is gekomen. Beëindig al je verplichtingen buiten de Vallei. Vestig je dan hier voor het werk waarvoor Ik je geroepen heb'.

Nog één herinnering. Toen ik een cursus over evangelisatie gaf vroeg een zuster me: 'Pater, bent u de charismatische vernieuwing uitgestapt?' En het antwoord dat in me opkwam was: 'Als ik niet evangeliseerde, zou ik maar half charismatisch zijn!'

Alle lof en eer aan Jezus die mijn Vader aan mij heeft geopenbaard, die mijn grote geluk is - niet zonder beproevingen en tegenspoed.

Uit: Bouwen aan de Nieuwe Aarde 1997-5

Op 7 juli 2017 was Jaap Borst 60 jaar priester en nog steeds als missionaris werkzaam in India.

Een overzicht van de serie Mensen van het eerste uur is te vinden op

www.kcv-net.nl/kcv/historie/mensen-van-het-eerste-uur

Dit is 0401 op www.stucom.nl.